Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н J. MAZÁK
представено на 12 юли 2012 година [1]

Дело C–534/10 P

Brookfield New Zealand Ltd
Elaris SNC
срещу
Службата на Общността за сортовете растения (СОСР)

и Schniga GmbH

„Правна закрила на Общността на сортовете растения — Регламент (ЕО) № 2100/94 — Право на преценка на СОСР — Предоставяне на нов, незаразен с вируси растителен материал за техническа проверка“

I – Въведение

1. С настоящата жалба Brookfield New Zealand Limited (наричано по-нататък „Brookfield“) и Elaris SNC (наричано по-нататък „Elaris“) (заедно наричани по-нататък „жалбоподателите“) искат отмяна на Решение на Общия съд по дело Schniga/СОСР — Elaris и Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer) [2] (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Общият съд (шести състав) отменя решението от 21 ноември 2007 г. на отделението по жалбите на Службата на Общността за сортовете растения (наричана по-нататък „СОСР“ или „Службата“) относно предоставянето на правна закрила на Общността на сортовете растения за сорта ябълки „Gala Schnitzer“ (преписки A 003/2007 и A 004/2007) (наричано по-нататък „спорното решение“).

2. Жалбата поставя по същество въпроса дали Общият съд е съобразил правилно обхвата на правото на преценка, предоставено на СОСР, като е приел, че в процедурата по заявки за предоставяне на правна закрила на сортове растения СОСР има правомощието да разрешава предоставянето на нов растителен материал за техническа проверка.

II – Правна уредба

3. Към меродавния момент правилата, регламентиращи правната закрила на Общността на сортовете растения, са установени с Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 година относно правната закрила на Общността на сортовете растения [3], изменен с Регламент (ЕО) № 2506/95 на Съвета [4] (наричан по-нататък „Регламент № 2100/94“).

1 — Език на оригиналния текст: английски.

2 — Решение от 13 септември 2010 г. (Сборник, стр. II-5089).

3 — ОВ, 1994 г., L 227, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 15, стр. 197.

4 — Регламент на Съвета от 25 октомври 1995 година за изменение на Регламент (ЕО) № 2100/94 относно правната закрила на Общността на сортовете растения (ОВ L 258, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 18, стр. 27).

4. Член 10, параграф 1 от Регламент № 2100/94, озаглавен „Новост“, гласи:

„1. Сортът се счита за нов, ако към датата на подаване на заявката съгласно член 51, сортовите компоненти или събраният материал от сорта не са били продавани или преотстъпвани по друг начин на други лица от създателя или със съгласието му, по смисъла на член 11, с цел използването на сорта:

а) на територията на Общността, над една година, считано от горепосочената дата;

[…]“.

5. Член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94, озаглавен „Техническа проверка“, гласи:

„Службата определя, чрез общи правила или чрез молби в индивидуални случаи, датата и мястото на представяне на материала, предназначен за техническата проверка и референтните проби, както и качеството и количеството на този материал и тези проби“.

6. Член 61 от Регламент № 2100/94 изброява обстоятелствата, при които заявките за правна закрила на Общността на сортовете растения се отхвърлят. Доколкото е относим към настоящото дело, този член гласи:

„1. Службата отхвърля заявката за предоставяне на правна закрила на Общността на сортовете растения, когато установи, че заявителят:

[…]

б) не е спазил дадено правило или индивидуално искане по смисъла на член 55, параграф 4 или 5 в определения срок, освен ако Службата се е съгласила материалът да не бъде представен;

[…]“.

7. Член 73 от Регламент № 2100/94, озаглавен „Искове срещу решения на отделенията по жалбите“, гласи:

„1. Решенията на отделенията по жалбите могат да бъдат предмет на иск пред Съда на Европейските общности.

2. Иск може да бъде подаден на следните основания: некомпетентност, нарушение на съществено процесуално правило, нарушение на Договора, на настоящия регламент или на която и да е правна норма, свързана с тяхното приложение, или злоупотреба с правомощие.

3. Съдът на Европейските общности е компетентен да отменя или да изменя оспореното решение.

4. Право на иск има всяка страна в производството по обжалване, която изцяло или отчасти е останала неудовлетворена.

[…]“.

8. Член 80, параграф 1 от Регламент № 2100/94, озаглавен „Restitutio in integrum“, гласи:

„Когато, въпреки своевременните действия, извършени при конкретни обстоятелства, заявителят, подал заявка за предоставяне на правна закрила на Общността на сортовете растения или титуляр[я]т или всяка друга страна по процедурата, открита пред Службата, не е в състояние да спази даден срок по отношение на Службата, той по негова молба възвръща правата си, ако това закъснение е имало за пряка последица, по силата на разпоредбите на настоящия регламент, загуба на право или средство за обжалване“.

III – Факти

9. В обжалваното съдебно решение фактите в основата на спора са изложени, както следва:

„1. На 18 януари 1999 г. Konsortium Südtiroler Baumschuler (KSB), чийто правоприемник е жалбоподателят [Schniga], подава заявка за предоставяне на правна закрила на Общността на сортовете растения пред [COCP] по силата на [Регламент № 2100/94].

2. Тази заявка е регистрирана под номер 1999/0033.

3. Предоставянето на правна закрила на Общността на сортовете растения е поискано за сорта ябълки (Malus Mill) „Gala Schnitzer“.

4. COCP възлага на Bundessortenamt (Федерална служба за сортовете растения, Германия) да извърши техническа проверка в съответствие с член 55, параграф 1 от Регламент № 2100/94.

5. С писмо от 26 януари 1999 г., изпратено до представителя на KSB, COCP иска от KSB да представи в периода 1—15 март 1999 г. на нея и на Bundessortenamt необходимия за техническата проверка материал, а именно десет филиза във вегетативен покой, които могат да бъдат присадени. COCP уточнява също така, че KSB трябва да спази всички фитосанитарни и митнически условия, приложими към изпращането на материала.

6. Bundessortenamt получава посочения материал на 9 март 1999 г.

7. С писмо от 25 март 1999 г., изпратено до представителя на KSB, COCP потвърждава получаването на поискания материал и посочва, че този материал е бил предоставен на Bundessortenamt в добро състояние и в срок, но не е бил придружен от фитосанитарен сертификат. COCP иска от това дружество да се погрижи посоченият задължителен документ да бъде представен колкото е възможно по-скоро.

8. На 23 април 1999 г. KSB изпраща на Bundessortenamt европейски фитосанитарен паспорт и уточнява, че издалият го орган, а именно Службата за закрила на растенията на автономната провинция Bolzano (Италия), е посочил, че този документ замества фитосанитарния сертификат.

9. С електронно писмо от 3 май 1999 г. Bundessortenamt уведомява KSB, че посоченият материал е получен в срок, че този материал е подходящ, както и че предоставеният европейски фитосанитарен паспорт е достатъчен с оглед на техническата проверка и на контрола на материалните условия за предоставяне на правна закрила на Общността на сортовете растения. Посочената служба обаче иска да ѝ бъде представено копие от официален сертификат, който удостоверява отсъствието на вируси в предоставения материал.

10. През 2001 г. KSB уведомява Bundessortenamt, че е невъзможно да ѝ предостави искания фитосанитарен сертификат, тъй като се е оказало, че предоставеният през март 1999 г. с оглед на техническата проверка материал е бил носител на латентни вируси.

11. С електронно писмо от 4 май 2001 г. Bundessortenamt уведомява COCP за намерението си да изкорени заразения материал, за да избегне разпространението на заразата върху други растения, и предлага на тази служба да поиска от KSB да ѝ предостави нов материал, който не е заразен с вируси, с оглед на възобновяване на техническата проверка.

12. С електронно писмо от 8 май 2001 г. до Bundessortenamt COCP дава своето съгласие за изкореняването на заразения материал и посочва, че е решила да отправи искане до KSB да предостави до март 2002 г. нов материал, който не е заразен с вируси. Освен това COCP посочва, че тъй като в указанията относно предоставянето на материала не е било посочено, че той трябва да не бъде заразен с вируси, а само че трябва да отговаря на изискванията за издаване на европейски фитосанитарен паспорт, отговорността на KSB не е можело да бъде ангажирана във връзка с това, като тази служба посочва също, че щяло да бъде несправедливо заявката относно сорта „Gala Schnitzer“ да бъде отхвърлена и че поради това предложеното разрешение изглеждало най-удачното.

13. С електронно писмо от 13 юни 2001 г. COCP указва на KSB, че доколкото нейните указания относно предоставянето на растения и изискванията относно техния санитарен статус не са били достатъчно ясни, след постигнато съгласие с Bundessortenamt тя е решила да му разреши да предостави на Bundessortenamt през март 2002 г. нов материал, който не е заразен с вируси и е придружен с удостоверяващ този факт фитосанитарен сертификат, с оглед да се възобнови разглеждането на заявката относно сорта „Gala Schnitzer“.

14. След приключването на новата техническа проверка Bundessortenamt прави извод в своя окончателен доклад от 16 декември 2005 г., че въз основа на допълнителната характеристика „Плод: широчина на ивиците“ сортът „Gala Schnitzer“ е различен от най-близкия референтен сорт, а именно сорта „Baigent“.

15. На 5 май 2006 г. встъпилите страни Elaris SNC и Brookfield New Zealand Ltd — съответно притежател на лицензия относно правото на закрила на сорта „Baigent“ и титуляр на това право, отправят до COCP възражения на основание член 59 от Регламент № 2100/94 срещу предоставянето на закрила на сорта „Gala Schnitzer“.

16. Възраженията се основават върху по-ранното право на закрила на сорта ябълки (Malus Mill) „Baigent“.

17. Изтъкнатите в подкрепа на възраженията мотиви са: от една страна — съдържащият се в член 61, параграф 1, буква б) от Регламент № 2100/94, доколкото неспазването от жалбоподателя на условията относно предоставянето на предназначения за техническата проверка материал, които са определени в писмата на COCP от 26 януари и 25 март 1999 г., трябвало да накара посочената служба да отхвърли заявката относно сорта „Gala Schnitzer“, а от друга страна — съдържащият се в член 7 от Регламент № 2100/94, доколкото сортът „Gala Schnitzer“ не се различавал от сорта „Baigent“.

18. На 14 декември 2006 г. председателят на COCP одобрява използването на допълнителната характеристика „Плод: широчина на ивиците“ с оглед на установяване на отличителния характер на сорта „Gala Schnitzer“.

19. С решения EU 18759, OBJ 06–021 и OBJ 06–022 от 26 февруари 2007 г. комитетът, който има правомощие да се произнесе по възраженията срещу предоставянето на правна закрила на Общността на сортовете растения (наричан по-нататък „комитетът“), предоставя исканата закрила на сорта „Gala Schnitzer“ и отхвърля възраженията.

20. На 11 април 2007 г. на основание членове 67—72 от Регламент № 2100/94 встъпилите страни подават жалба пред отделението по жалбите на COCP срещу тези три решения.

21. [Със спорното решение] отделението по жалбите отменя решението, с което се предоставя правна закрила на Общността на сортовете растения за сорта „Gala Schnitzer“, както и решенията за отхвърляне на възраженията, като самото отделение отхвърля заявката относно сорта „Gala Schnitzer“. Посоченото отделение по-специално приема, че член 61, параграф 1, буква б) от Регламент № 2100/94 не допуска COCP да разреши на KSB да представи нов материал, тъй като KSB не се съобразило с индивидуалното искане по смисъла на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94, с което COCP е поискала от това дружество да предостави фитосанитарен сертификат, който удостоверява, че представеният материал не е заразен с вируси“.

IV – Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

10. На 4 април 2008 г. Schniga подава жалба пред Общия съд за отмяна на спорното решение.

11. Жалбоподателите в настоящото производство Brookfield и Elaris встъпват в производството пред Общия съд в подкрепа на COCP.

12. Спорното решение е обжалвано на три основания: i) недопустимост на възраженията, отправени от встъпилите страни до COCP, ii) нарушение на член 61, параграф 1, буква б) и на член 62 от Регламент № 2100/94 и iii) нарушение на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94.

13. След като обявява първото основание за недопустимо, тъй като е посочено за първи път пред него, Общият съд разглежда въпроса за допустимостта на третото основание, а именно че отделението по жалбите се е произнесло в нарушение на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94. В точка 39 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че правната квалификация, дадена от отделението по жалбите на писмата на COCP от 26 януари и 25 март 1999 г., може да бъде оспорвана в производството пред него. Поради това Общият съд заключава, че третото основание е допустимо.

14. По съществото на спора Общият съд първо разглежда третото основание. Той отхвърля извода на отделението по жалбите в спорното решение, че член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 не овластява COCP да разрешава предоставянето на нов материал за техническата проверка.

15. При определянето на обхвата на правото на преценка, предоставено на COCP с член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94, Общият съд констатира в точка 63 от обжалваното съдебно решение, че то включва правото на COCP, ако счете за необходимо в конкретния случай, да уточни предварителните условия за проверката на определена заявка за правна закрила на Общността на сортовете растения, при положение че не е изтекъл срокът, в който подалият тази заявка за правна закрила трябва да отговори на отправеното до него индивидуално искане по смисъла на тази разпоредба. По-специално Общият съд посочва в точка 64 от обжалваното съдебно решение, че възможността на COCP — когато счита, че отбелязаната от нея неточност може да бъде поправена — да продължи разглеждането на подадената пред нея заявка, се намира в съответствие с принципа на добрата администрация и

с необходимостта да се гарантира правилното развитие и ефективността на производствата. Освен това, както Общият съд констатира в точка 65 от обжалваното съдебно решение, предоставеното на COCP право на преценка ѝ позволява да се увери, че нейните индивидуални искания са ясни и че заявителите имат възможност да узнаят по недвусмислен начин своите права и задължения.

16. Въз основа на преценката на относимите факти Общия съд заключава, че правейки извод, че COCP е нарушила член 61, параграф 1, буква б) от Регламент № 2100/94, като е разрешила на KSB да предостави нов материал, докато съгласно посочената разпоредба тази служба е трябвало да отхвърли подадената от KSB заявка още щом е установила, че заявителят не се е съобразил с индивидуално искане, отделението по жалбите е нарушило обхвата на правото на преценка, предоставено на COCP с член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94.

17. Следователно, като приема, че не е необходимо да се разглежда основателността на второто основание, и отхвърля искането на встъпилите страни за изменение на спорното решение, Общият съд уважава жалбата и отменя спорното решение.

V – Искания пред Съда

18. Жалбоподателите искат Съдът да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общия съд за ново разглеждане или, при условията на евентуалност, с окончателно решение да отхвърли жалбата на Schniga и съответно да потвърди спорното решение на отделението по жалбите. Освен това те искат Съдът да осъди ответниците да заплатят съдебните разноски.

19. COCP и Schniga искат от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

VI – Жалбата пред Съда

20. Жалбоподателите се позовават на две основания, с които оспорват заключенията на Общия съд по третото основание, изтъкнато от Schniga в първоинстанционното производство.

21. По първото основание те твърдят, че Общият съд е трябвало да приеме за недопустимо третото основание, изтъкнато от Schniga в първоинстанционното производство, и че Общият съд е нарушил член 73, параграф 2 от Регламент № 2100/94, като в противоречие с тази разпоредба е преразгледал фактическите констатации на отделението по жалбите. С второто основание, съставено от няколко части, жалбоподателите твърдят, че като не е съобразил правилно обхвата на предоставеното на COCP право на преценка, Общият съд е допуснал нарушение на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 във връзка с член 61, параграф 1, буква б) и член 80 от същия регламент.

A – *Първото основание*

1. Основни доводи на страните

22. С първото основание жалбоподателите твърдят, че като преразглежда фактическите констатации на отделението по жалбите във връзка с изтъкнатото от Schniga трето основание, Общият съд се е произнесъл извън компетентността си, определена в член 73, параграф 2 от Регламент № 2100/94. Споменатата разпоредба ограничавала обхвата на упражнявания от този съд контрол до контрол за законосъобразност на решението на отделението по жалбите единствено по правни въпроси и по твърдения за злоупотреба с власт.

23. Следователно Общият съд не бил компетентен да преразглежда преценката на отделението по жалбите относно съдържанието и смисъла на двете писма от 26 януари и 25 март 1999 г. Ако бил приел фактическата преценка на отделението по жалбите, Общият съд нямало да стигне до извода, че през май 2001 г. COCP все още е можела да упражнява правомощието си по член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 да уточнява предишните си искания.

24. COCP и Schniga възразяват срещу твърдението, че Общият съд се е произнесъл извън компетентността си. По-специално те посочват, че от практиката на Съда следва, че единствено Общият съд е компетентен да установява и преценява относимите факти, както и да преценява доказателствата. Следователно, дори ако Съдът приеме, че Общият съд действително е преразгледал фактически констатации, това преразглеждане пак ще е извършено в пределите на компетентността му. Според COCP и Schniga обаче в обжалваното съдебно решение Общият съд преразглежда направената от отделението по жалбите правна квалификация на фактите, а не фактическите му констатации.

2. Съображения

25. Изглежда, че първото основание почива на погрешно разбиране за предоставената на Общия съд компетентност по силата на член 73, параграф 2 от Регламент № 2100/94 да контролира законосъобразността на решенията на отделението по жалбите.

26. В това отношение, докато съгласно установената съдебна практика компетентността на Съда в производствата по обжалване действително е ограничена до разглеждане на правни въпроси, от Решение по дело Schräder/COCP недвусмислено следва, че за разлика от това компетентността на Общия съд да упражнява контрол за законосъобразност на решенията на отделението по жалбите включва правомощието да установява и преценява относимите факти, както и да преценява доказателствата [5].

27. Тук следва да се отбележи също че Регламент № 2506/95 изменя член 73 от Регламент № 2100/94 именно за да съгласува производствата по обжалване при режима на правна закрила на Общността на сортовете растения с реда по член 63, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността, по който Общият съд осъществява контрол за законосъобразност на решенията на апелативните състави на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (наричана по-нататък „СХВП“) [6].

28. Съгласно даденото от Съда тълкуване на член 63, параграф 2 от Регламент № 40/94, което съответно е приложимо и за член 73 от Регламент № 2100/94, Общият съд може да упражнява пълен контрол за законосъобразност върху решенията на апелативните състави на СХВП, като при необходимост проверява дали са дали точна правна квалификация на фактите, или преценката им по представените пред тях факти е неправилна [7].

29. Следователно първото основание, изведено от нарушение на член 73, параграф 2 от Регламент № 2100/94, следва да се отхвърли като неоснователно.

5 — Вж. в този смисъл Решение от 15 април 2010 г. по дело Schräder/COCP (C-38/09 P, Сборник, стр. I-3209, точка 69); вж. също точки 20—23 от моето заключение по същото дело.

6 — ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146; вж. трето съображение от Регламент № 2506/95.

7 — Вж. по-специално Решение от 18 декември 2008 г. по дело Les Éditions Albert René/СХВП (C-16/06 P, Сборник, стр. I-10053, точки 38 и 39).

Б – *Второто основание*

1. Основни доводи на страните

30. С второто основание жалбоподателите твърдят, че Общият съд не е съобразил правилно обхвата на правото на преценка, предоставено на COCP с член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 във връзка с член 61, параграф 1, буква б) и член 80 от същия регламент. В това отношение жалбоподателите изброяват редица неправилни констатации или допускания, които според тях Общият съд е направил в обжалваното съдебно решение вследствие на това неправилно разбиране за правомощията, с които разполага COCP.

31. По-специално те твърдят, че Общият съд погрешно е приел, че COCP има правомощието да отправя индивидуални искания не само по отношение на качеството на материала, който следва да се предостави в определен срок, но и по отношение на документните доказателства за това качество. Според жалбоподателите обаче, тъкмо напротив, индивидуалните искания по смисъла на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 могат да се отнасят единствено за самия материал.

32. Освен това жалбоподателите твърдят, че Общият съд погрешно приема, че COCP може да разделя индивидуалните си искания на две отделни самостоятелни искания — едното относно самия материал, а другото относно документните доказателства за качеството му, като например фитосанитарен сертификат.

33. Според жалбоподателите предвид член 61, параграф 1, буква б) от Регламент № 2100/94 Общият съд неправилно е приел, че COCP има правомощието да разреши предоставянето на нов, незаразен с вируси материал, след като е изтекъл срокът за предоставянето на материала и е категорично установено, че материалът е заразен с вируси. Общият съд погрешно приел, че по отношение на поканата за изпращане на липсващия фитосанитарен сертификат за вече предоставения материал изразът „колкото е възможно по-скоро“ не може да се тълкува като срок, още по-малко като изтекъл срок на индивидуалното искане по смисъла на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94, в резултат на което заявката да бъде отхвърлена в съответствие с член 61, параграф 1, буква б) от същия регламент.

34. Освен това Общият съд погрешно приел, че COCP има неограничено право на преценка да приеме за достатъчна, без последваща проверка от висшестоящ орган или от съд, правната точност и яснота на индивидуалните си искания. Във връзка с това Общият съд неправилно приел, че въпросът за добросъвестността или недобросъвестността при тълкуването на тези искания е без значение. Освен това той не проверил дали са спазени ограниченията по процедурата за restitutio in integrum в съответствие с член 80 от Регламент № 2100/94, които COCP очевидно пренебрегнала.

35. В отговор COCP твърди, че позицията ѝ винаги е била, че основателно е разрешила на заявителя отново да предостави растителен материал, тъй като индивидуалното искане (писмото от 26 януари 1999 г.) не е било достатъчно точно. С оглед на принципа на правната сигурност, при оценяването на исканията на COCP в конкретния случай трябвало да се вземе под внимание важността на точните указания.

36. По отношение на исканията във връзка с качеството на растителния материал, който следва да се предостави, COCP посочва, че едва след изтичането на срока за предоставяне на материал и фактическото му предоставяне е станало ясно, че изискваният растителен материал трябва да не е заразен с вируси. Отправеното на 26 януари 1999 г. искане не е било достатъчно ясно по този въпрос.

37. Според COCP по тази причина не може да се приеме, че KSB не се е съобразило с искане по член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94. Следователно няма основания за отхвърляне на заявката на KSB по член 61, параграф 1 от Регламент № 2100/94.

38. Във връзка с исканията за документи COCP споделя становището на Общия съд, че за да може да се отхвърли заявка поради непредоставяне на необходимите документи, трябва искането да бъде ясно, включително по отношение на срока.

39. По-нататък COCP настоява, че процедурата за restitutio in integrum по член 80 от Регламент № 2100/94 не е приложима към обстоятелствата по разглежданото дело, тъй като указанието „колкото е възможно по-скоро“ не е достатъчно точно, за да съставлява срок, в който заявителят е трябвало да предприеме действия. Във всеки случай, дори указанието да бъде прието за достатъчно точно, член 80 от Регламент № 2100/94 не се прилагал, когато Службата е допринесла за забавянето, в този случай — тъй като не е дала ясни указания в писмото си от 26 януари 1999 г.

40. На последно място, COCP приема становището на Общия съд, че въпросът за добросъвестността или недобросъвестността на заявителя пред нея не е от значение, когато се определя с какво право на преценка разполага тя по член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94.

41. По тези причини, като оспорва всички доводи на жалбоподателите, COCP поддържа, че второто изтъкнато от тях основание е изцяло неоснователно.

42. Schniga подчертава, че обратно на твърденията на жалбоподателите, предвид научната и техническата сложност на техническата проверка на заявките за закрила член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 по необходимост предоставя на COCP широка свобода на преценка при упражняването на функциите си. Това включвало възможността, когато смята, че не е била достатъчно ясна по отношение на изискванията във връзка със санитарния статус на подлежащия на проверка материал, както е в случая, COCP да се съгласи „материалът да не бъде представен“ по смисъла на член 61, параграф 1, буква б) от Регламент № 2100/94, като разреши на заявителите да предоставят нов материал в нов срок.

2. Съображения

43. Второто основание и отделните му части по същество се съсредоточават върху извода на Общия съд, както и върху изложените по него съображения в точки 62—80 от обжалваното съдебно решение, че като приема за нарушение на член 61, параграф 1, буква б) от Регламент № 2100/94 решението на COCP да разреши на KSB да предостави нов растителен материал, вместо да отхвърли заявката в съответствие със споменатата разпоредба, отделението по жалбите е нарушило обхвата на правото на преценка, предоставено на COCP с член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94. Според жалбоподателите подобно разрешение е можело да следва единствено от restitutio in integrum съгласно член 80 от същия регламент, за което обаче KSB не е подавало молба.

44. В началото трябва да се припомни, че съгласно член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 COCP има правомощието да определя, чрез общи правила или чрез молби в индивидуални случаи, датата и мястото на представяне на материала, предназначен за техническата проверка и референтните проби, както и качеството и количеството на този материал и тези проби.

45. В това отношение следва да се подчертае, че доколкото член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 предоставя на CCCP правомощието да определя както количествено, така и качествено материала, който да ѝ се предоставя за техническа проверка, която сама по себе си е свързана със сложни научни и технически оценки, CCCP трябва в определена степен да разполага с право на преценка при прилагането на тази разпоредба [8].

46. По мое мнение относително широка свобода на преценка по този въпрос не само е оправдана и се подразбира от текста на самия член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94, но и намира отражение в разпоредбата на член 61, параграф 1, буква б) от същия регламент, която позволява на CCCP да се съгласи заявителят да не изпълни исканията ѝ по член 55, параграф 4 от Регламента и съответно да не е длъжна да отхвърля заявката [9].

47. Според мен от тази гледна точка, когато в точки 63—65 от обжалваното съдебно решение определя обхвата на правото на преценка по член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94, Общият съд правилно приема, че то включва правото на CCCP, ако счете за необходимо, да уточни предварителните условия за проверката на определена заявка за правна закрила на Общността на сортовете растения, при положение че не е изтекъл срокът, в който подалият тази заявка за правна закрила трябва да отговори на отправеното до него индивидуално искане.

48. В този контекст Общият съд е имал основание да приеме в точка 64 от обжалваното съдебно решение, без да допуска грешка при прилагане на правото, че възможността на CCCP — когато счита, че отбелязаната от нея неточност може да бъде поправена — да продължи разглеждането на подадената пред нея заявка и да не бъде длъжна в подобен случай да я отхвърли, се намира в съответствие с принципа на добрата администрация и с необходимостта да се гарантира правилното развитие и ефективността на производствата.

49. Общият съд също така правилно посочва в точка 65 от обжалваното съдебно решение, че възможността на заявителите да узнаят по недвусмислен начин своите права и задължения и да действат съобразно с тях представлява изискване, присъщо на принципа на правната сигурност [10]. Тъй като в качеството си на орган на Европейския съюз CCCP е подчинена на изискванията за правна сигурност като общ принцип на правото на Европейския съюз, Общият съд би могъл, обратно на твърдението на жалбоподателите, да приеме, без да допуска грешка при прилагане на правото, че CCCP има правомощието да се увери, че нейните индивидуални искания са ясни и съответно че отговорността за несъобразяването с тях е единствено на заявителя.

50. Противно на твърденията на жалбоподателите обаче, обжалваното съдебно решение изобщо не означава, нито пряко, нито имплицитно, че CCCP има неограничено право на преценка, чието упражняване не подлежи на контрол от висшестоящ орган или от съд.

51. Ето защо намирам, че Общият съд не е допуснал в този смисъл грешка при прилагане на правото, когато е определил обхвата на правото на преценка, предоставено на CCCP с член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94.

52. В следващите точки от обжалваното съдебно решение Общият съд анализира обстоятелствата по делото от гледна точка на описания по-горе обхват на правото на преценка.

8 — Вж. в този смисъл точка 77 от посоченото в бележка под линия 5 Решение по дело Schräder/CCCP, както и точка 25 от моето заключение по същото дело; вж. и Решение от 14 януари 1997 г. по дело Испания/Комисия (C-169/95, Recueil, стр. I-135, точки 33 и 34).

9 — Вж. по аналогия Решение от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul (C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213, точка 42), съгласно което СХВП разполага с широка свобода на преценка дали да вземе предвид късно посочени факти и късно представени доказателства.

10 — Вж. в този смисъл Решение от 9 юли 1981 г. по дело Gondrand и Garancini (169/80, Recueil, стр. 1931, точка 17); вж. също Решение от 15 февруари 1996 г. по дело Duff и др. (C-63/93, Recueil, стр. I-569, точка 20) и Решение от 14 април 2005 г. по дело Белгия/Комисия (C-110/03, Recueil, стр. I-2801, точка 30).

53. Във връзка с това Общият съд, по-специално в точки 69 и 72 от обжалваното съдебно решение, определя както писмата от 26 януари и 25 март 1999 г., така и електронното писмо от 13 юни 2001 г., изпратени от COCP до KSB в хода на процедурата пред нея, като съдържащи индивидуално искане по смисъла на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94.

54. Поради това следва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, че подобни искания могат да се отнасят единствено за самия материал, но не и за документните доказателства за качеството му, като например фитосанитарните документи, удостоверяващи санитарния статус на материала. Доколкото тези документи имат връзка, както правилно отбелязва Общият съд, с качеството на материала, който следва да се предостави, би изглеждало твърде формалистично и в противоречие с очертаната по-горе широка свобода на преценка на COCP по член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 за целите на определянето по-специално на качеството на материала, който следва да се предостави, ако се изключи възможността да се отправят подобни искания съгласно споменатата разпоредба.

55. С оглед на това, дори ако съдържащото се в писмото от 25 март 1999 г. искане се разглежда съгласно твърдението на жалбоподателите като отделно индивидуално искане, свързано само с документните доказателства относно санитарния статус на материала, който следва да се предостави, а не с качеството му, както искането в предишното писмо от 26 януари 1999 г., пак не е сигурно — а и жалбоподателите не се обосновават по този въпрос — доколко изпращането на две отделни искания („разделяне“) би надхвърлило границите на разрешеното с член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94.

56. Що се отнася до оплакването на жалбоподателите, че Общият съд погрешно приема, че COCP има правомощието да разреши предоставянето на нов, незаразен с вируси материал след изтичането на срока за предоставяне на материала и след категоричното изясняване на присъствието на вируси в него, следва да се подчертае, че в точки 74 и 75 от обжалваното съдебно решение Общият съд възприема становището, изразено от COCP в електронното ѝ писмо от 13 юни 2001 г. и поддържано от нея и в настоящото производство по обжалване пред Съда, че указанията в писмата ѝ от 26 януари и 25 март 1999 г. не са съдържали достатъчно ясно изискване, извън всяко съмнение за KSB, че материалът, който следва да се предостави, трябва да не е заразен с вируси. Освен това в точка 76 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че с писмото от 25 март 1999 г., в което от KSB се иска единствено да предостави необходимия фитосанитарен сертификат „колкото е възможно по-скоро“, COCP не определя конкретен срок, в който KSB да представи този документ.

57. С оглед на тези фактически преценки, които като такива не могат да се оспорват в производствата по обжалване пред Съда и съгласно които не е имало ясно изискване материалът, който следва да се предостави за техническа проверка, да не е заразен с вируси, според мен въз основа на споменатите по-горе принципи на добрата администрация и правната сигурност [11] Общият съд правилно приема, без да допуска грешка при прилагане на правото, че в рамките на своето право на преценка COCP е можела да уточни предишните си искания по този въпрос чрез електронното писмо от 13 юни 2001 г. и да разреши да се предостави нов, незаразен с вируси материал.

58. Доколкото жалбоподателите освен това твърдят, че е нарушен член 80 от Регламент № 2100/94, който въвежда процедура за restitutio in integrum, достатъчно е да се отбележи, първо, че KSB всъщност не е подавало молба за restitutio в съответствие с тази разпоредба, и второ, че както правилно отбелязва COCP, към нито един момент не е било изпълнено условието по тази разпоредба да е налице неспазване на срок, доколкото изобщо не е имало ясен срок за предоставяне на растителния материал. Тъй като, както следва от горните

11 — Вж. точки 47—49 от настоящото заключение.

съображения, COCP е имала правомощието да разреши предоставянето на нов растителен материал в рамките на една и съща процедура, без да отхвърля първоначалната заявка, не е било необходимо възстановяване на правото за предоставяне на растителен материал по реда на член 80 от Регламент № 2100/94.

59. По тези причини основанието, изведено от нарушаване на посочената разпоредба, трябва да се отхвърли.

60. На последно място, противно на твърдението на жалбоподателите в това отношение, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 80 от обжалваното съдебно решение е отхвърлил като ирелевантни твърденията за недобросъвестност от страна на KSB, тъй като този въпрос действително не е от значение за преценката му дали с уточняването на индивидуалните си искания COCP е действала в границите на правото на преценка, предоставено ѝ с член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94.

61. Предвид изложеното, второто основание, изведено от нарушение на член 55, параграф 4 от Регламент № 2100/94 във връзка с член 61, параграф 1, буква б) и член 80 от същия, според мен също трябва да се отхвърли като неоснователно.

62. Въз основа на всички изложени по-горе съображения смятам, че жалбата следва изцяло да се отхвърли.

VII – Съдебни разноски

63. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като COCP и Schniga са направили искане в този смисъл, жалбоподателите, които са загубили делото, трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

VIII – Заключение

64. С оглед на изложените съображения предлагам на Съда:

1) да отхвърли жалбата;

2) да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.